

БЛАГОВѢСТНИК

РÔЧНИК XII.
РÔК 1932.

ФЕБРУАР
ЧИСЛО 2.

ПЕЧАТНЯ, ВЫДАВНИЦТВО ЧИНА СВ. ВАСИЛІЯ ВЕЛИКОГО,
РЕДАКЦІЯ И АДМИНИСТРАЦІЯ В УЖГОРОДѢ, УЛ. РАКОВЦІ 54.

Вже появився! **КАЛЕНДАРЬ БЛАГОВѢСТНИКА НА 1932 РѢКЪ**

Знаный вже Русинамъ цѣлоѣ Подкарпатскоѣ Руси и Словенска. Знаный всяди, где читають „Благовѣстника“. Знаный краснымъ сдержанемъ зъ попередныхъ лѣтъ.

КАЛЕНДАРЬ БЛАГОВѢСТНИКА

вже готовый. Богатый змѣстомъ, зъ красными образками дає науки и порады для людей каждого вѣку и стану, по правдѣ своимъ змѣстомъ стане милымъ пріятелемъ и дорожказомъ на цѣлый рокъ.

Помимо своего цѣнного содержания **Календарь Благовѣстника** дуже дешевый, стоить лишь **4 Кч.** Зъ почтою **4·80 Кч.**, бо хоче быти въ каждой и найхудобнѣйшой хижѣ.

Заказуйте скоро **Календарь Благовѣстника** доки не роспроданый, читайте и другимъ давайте.

При замовленяхъ адресуйте :
Выдавництво Чина св. Василія В. въ Ужгородѣ
Раковци ул. 54.

Высыласться лишь за готовѣ гроши, або за послѣплатою.

БЛАГОВѢСТНИКЪ

ДУХОВНА ГАЗЕТА ДЛЯ ПОДКАРПАТ. РУСИНОВЪ

Редакція, адміністрація, експед.
Выдавництво Чина св. Василія В.
въ Ужгородѣ, Раковція ул. ч. 54.
Выходить 1-го кожного мѣсяця

Вѣдьчат. Редакторъ:
о. Теофанъ Скиба ЧСВВ

Предплата на цѣлый рокъ 10 Кч.
за границею 17 Кч.; до Америки
помѣрно дол. — Одно число 1 Кч.
Выходить 1-го кожного мѣсяця

Нынѣшнѣе часы.

Прийшовъ новый 1932 рокъ. Прийшовъ до насъ, а зѣнимъ прийшла закрыта, непевна будучнѣсть. Якъ звычайно сподѣвалися люде, що зѣ новымъ рокомъ скончиться нужда, зникне убожество та устануть всѣлякѣ нещаствїя. Однакъ такъ не сталося. Зѣ дня на день, що разъ то тяжше на свѣтѣ, що день, то страшнѣйше. Грошей не є, працѣ задаръ глядають люде, не можъ єти найти, хиба прийдеться зѣ голоду вмирати. Каждому, що має въ хижѣ дѣти и родину, насуваються страшнѣ, чорнѣ гадки... каждый журиться про завтрѣшній день. Що завтра вложу до рота? думає всякий, щожъ дамъ ъсти дѣточкамъ? Коли то вже лѣпше стане на свѣтѣ? Такѣ то думки кожного не покоять.

Многѣ шукають щастя, але стежки до того щастя негоднѣ найти. Вони вѣчно блукають. Чому вони негоднѣ найти правдивого путя до щастя?

Та — причинъ є много. Але коренемъ здається є либерализмъ (вольнодумство). Повставъ вонъ у французської революції при концѣ XVIII вѣка.

Либерализмъ голосивъ гасла свободы, братерства и рѣвности. Вонъ голосить матеріализмъ и безбожнѣсть. Замѣсть Божого закона проповѣдує автономію, то є незалежнѣсть чоловѣка вѣдь Г. Бога. Вонъ проповѣдує свободу думки, слова и учинківъ. Братерство въ нього значить

зневажати правну власть Церкви и державы. Либеральный чоловѣкъ не має згляду нѣ на роботника, нѣ на господарске положеня. Йому все одно, чи буде кто працювати, чи може зъ голоду гинути, кобы вонъ мавъ корысть. Для либераловъ чоловѣкъ є жереломъ всякого права. Либерализмъ свою наукою зробивъ великъ масы робучого люду жебраками.

Та появилися новѣ пророки Маркса. Пустили кличъ на весь свѣтъ: „Пролетарѣ усѣхъ краївъ єднайтесь“. Вони голосять для всѣхъ рѣвность, але самѣ єѣ никому не дали, хочъ уже вѣдь 15 роковъ панують у Росії.

Комунизмъ хоче знищити все, що йому противиться, Бога, Церковь, вѣру и священство... Обѣцяє зробити рай на землѣ, та однакъ принѣсь лише бѣду та море слѣзъ и крови. Ми вже читали який то рай у Росії. — Пекло тамъ не рай.

Намѣстники Христовѣ, Папа Левъ XIII и теперѣшній Пій XI, бачучи страшну руину свѣта, кличуть до всѣхъ, щоби завернули на одиноку правдиву дорогу якою є самъ Христосъ. Я єсъмъ путь, істинна и животъ.

Анѣ комунизмъ, анѣ либерализмъ насъ не выратують, бо не бачать дальше вѣдь свого черева.

Только тогды якъ появляться на землѣ чистѣ, совѣстнѣ серця, переповненѣ любовю до близкихъ, якъ люде зачнуть цѣнити Божий законъ, можемо сподѣватися лѣпшихъ часобъ. Вернѣмъ отже до Бога, бо толькo Богъ намъ поможе. Треба много молитися, але такожъ треба в христіянскому дусѣ працювати. Такѣ то Божѣ дороги до полѣпшеня нашоѣ долѣ.

Якъ културнѣ народы боронять своє вѣры.

Швайцарія се найкультурнѣйша краина на свѣтѣ, але можна сказати и найбѣльше религійна. Вѣдь непамятныхъ

часовъ бувъ звичай въ однѣй провинції, що кождий горожанинъ выготавляючи який небудь правный документъ, мусѣвъ на самому його початку написати слова: „Въ Имя Бога въ св. Тройцѣ Единого.“ Та сей звичай неподобався теперѣшнимъ безвѣрнымъ соціалистамъ. Имъ захотѣлося скасувати сей гарний звичай, хотѣли вони, щоби замѣсть „въ Имя Бога въ Тройцѣ Единого“ писати слова: въ имя швайцарскоѣ республики. Але свѣдомъ швайцарцѣ знали постояти за свій святый звичай и за оборону Божої чести. При загальномъ голосованю, вони великою бôльшостю вôдкинули проектъ соціалистовъ.

На що жиєшъ на сѣмъ свѣтѣ?

Чи не важний, преважный сей вопросъ? Чижъ не повиненъ ты Його кождого дня собѣ поставити? На щожъ я живу на сѣмъ свѣтѣ? Куды я йду? що мене жде? — Можу собѣ сказать, що не є для мене важнѣйшого вопроса.

На жаль — однакъ, дуже рѣдко люде завдають собѣ сей вопросъ, бо живуть часто якъ та муха, що очима не видить хиба тѣ найближшѣ окрушины цукру. Може на то живу на сѣмъ свѣтѣ, щоби тутъ лишитися. Нѣ, николи! Позираю цынтарь, позираю, якъ моя найближнѧ покинули мене, лягають до гробу, прощаються зъ мною. Де суть тѣ тысячъ и тысячъ людей передо мною. Всѣ вмерли! И мене то чекає. За кôлька лѣтъ и я не буду вже мѣжъ живими, а опѣсля „Загине по менѣ память“ — якъ каже Пророкъ.

Якужъ цѣль давъ отжежъ Безконечный и Премудрый Богъ, менѣ чоловѣкови, що єсмъ порошиною Його сотворѣня, сотвореный на образъ и подобіє Боже. Чи Богъ сотворивъ, щоби я тутъ шандровавъ и бѣдовавъ, а опѣсля бувъ знищений? Богъ безконечна Доброта и Премудрость такого бы не зробивъ. Щожъ отже? Катехизмъ, на то питаня лѣпше вôдповѣсть, нѣжъ всякѣ ученѣ, всѣ мудrosti сего свѣта. Чоловѣкъ на то живе на тѣмъ свѣтѣ, щобъ Бога познавъ, Його любивъ, Йому служивъ и черезъ тє спасъ свою душу! — Чижъ не те саме хочъ іншими словами сказавъ, Исусъ Христосъ на питаня, яка заповѣдь найбôльша:

„Будешь любити Господа Бога твоего цѣлымъ сердемъ цѣлою, душею твою и всею думкою твою“ (Мт. 22, 37).

Богъ хоче менъ чоловѣкови дати часть своего безконечного щастя. Подобно якъ вже и на земли добрый чоловѣкъ має радость, коли може другимъ справити щастя и радость. — Чижъ не каже same и серце, котре нѣколи земскимъ, переминающимъ щастемъ не може бути вдоволене. Або запамятай чоловѣче тыхъ людей, которыхъ уважаешь за щасливыхъ, най вони тобѣ скажуть, чи вони зъ своїми богатствами и роскошами суть щасливыми, вдоволеными. Я тобѣ скажу, що вони зъ одного широго „Отченашу“ бôльше радости черпають, якъ зъ цѣлого своего щастя земского.

Давно, дуже давно сказавъ вже великий знатокъ людскоѣ душѣ св. Августинъ: „Ты Боже сотворивъ мое сердце для Тебе, и неспокойніе воно доки не спочине въ Тобѣ!“

Жития св. Йосафата Кунцевича ЧСВВ.

Молодость св. Йосафата.

(Продовженя).

Тымъ часомъ Йосафатъ рôсь духомъ и тѣломъ, зроставъ въ ласцѣ Божій и мудрости. Родичѣ бачучи въ нѣмъ велике замилування до науки, вôддали його до мѣстскоѣ школы, де зачавъ учитися славянськоѣ и польскоѣ мовы. Природнѣ способности Йосафатъ мавъ дуже надзвычайнѣ. Незмѣрима быстрость розуму, яснѣсть въ розумѣнїю та велика пильнѣсть въ науцѣ дали йому можнѣсть покончiti школу зѣ знаменитымъ успѣхомъ.

Та теперъ не знали побожнѣ родичѣ, що за доля чекає ихъ сына; задумали його будучностъ запевнити и тому вôддали на науку до мѣстського радника и маєтного купця Якинта Поповича въ мѣстѣ Вильнѣ. Вильно було тогди столицею Литви и заразомъ мѣстомъ и великимъ и пристанищемъ розпусты та єресей. Св. Йосафатъ не маючи нагляду родичовъ бувъ выставленый на рѣжнѣ спокусы. Та Богъ чувавъ надъ нимъ и захоронивъ свого любимця вôдь всякоѣ сказы грѣховноѣ.

Одинока радость Йосафата була въ вольнихъ хвилинахъ займатися читанямъ житеписовъ угодникovъ божихъ и церковныхъ книгъ. Часомъ вырвався зѣ склепу и заходивъ до котроїсь зѣ церквей и тамъ горячо молився. Ся велика побожнѣсть неподобалася Попови-

чови и вонъ каравъ тѣлесно Йосафата изза сего. Та се не змѣнило святого молодця, а ще бôльше заохочувало до святости та ревности въ службѣ Божій.

Пôд часъ перебуваня Йосафата въ Вильнѣ, збрвалася страшена религійна буря. А се тому, що митрополить зъ б-тьма єпископами заприсягли зединеня Церкви Руськоѣ зъ Церквою Римською въ Берестю Литовському 1596 р. Гордый и могучий князь Острогский пронаслѣдувавъ зединеныхъ, якъ тольки мôгъ. Черезъ приклонниковъ бунтувавъ нарôдъ проти пастырòвъ. Насильно выдирано зединенымъ церкви и церковнѣ маєтки та змушувано до принятия схизмы. Для зединеныхъ лишилася тольки одинока церковъ св. Тройцѣ въ Вильнѣ. Патриярхъ царгородський Єремія и московскій митрополить кинули клятву на зединеныхъ. Ось здавалось, що вже конецъ недавно заключеному зединеню. Тяжка се була хвиля и для Йосафата. Вонъ ставъ безрадный, бо немавъ ще жадного порадника. Та прийшовъ йому зъ помочю Духъ святий, освѣтивъ його розумъ и вонъ вôдразу прилучився до зединеныхъ. Мимоволѣ нагадавъ собѣ слова Псаломисти: „Возненавидѣхъ церковь“. Вонъ теперъ щодня ходить до церкви св. Тройцѣ и тамъ звонить, спѣває, помогає при богослужежняхъ. Вонъ розпoзнався зъ ученымъ грекомъ Петромъ Аркудіемъ, который прийшовъ для розширеня вѣры зъ Риму. Пôзнавъ та-кожъ двохъ славныхъ учителївъ виленської академїї, Валентія Фабриція и Григорія Гружеvського зъ Чина Ісусовцївъ, якѣ богато помогали Йосафатови въ пôзнѣйшої працї.

Цѣль житя Йосафата на свѣтѣ вже була осягнена. Ісусъ Христосъ теперъ выразно черезъ внутренний голосъ кликавъ до высшої святости въ Чинѣ. Мавъ вонъ сильне бажаня пойти за словами Спасителя: „Аще хощеши совершенъ быти, иди, продаждь имъніє твоє и дажь нищимъ; и имъти имаши сокровище на небеси: и гряди въ слѣдъ мене“ (Мат. 19, 21.).

(Продовження слѣдує).

Якъ виглядає большевицький рай?

(Листъ селянина, що втѣкъ зъ Соловецькихъ острововъ)

(Конецъ).

1930 року 29 марта настъ одкомандѣрували на пôвденнѣ коман-дѣровки на стацію Каписельгу. Кватирювалися мы въ селѣ близько стацї. На стацї Капесельзѣ тесали лижѣ на заводъ у Петроза водськъ. Зъ нами було 5 священниковъ, тожъ українцївъ; ихъ зъ нами

возили на господарськѣ роботы замѣсть коней, а саме: сими священниками воду возили до кухнѣ два, або більше километрівъ. Працювали мы весь часъ на стації, а тому бачили, що въ апрѣлю та маю столько було перевезено черезъ стацію невѣльниківъ, що и рахунку підвести не можно. Само менше тысяча двѣста самыхъ українцівъ! А столько перевезли дѣтей та жінокъ на висилку! А куды, то Господь одинъ знає! 5 новембра відправили насъ на Мосельський трактъ, що проводився тежъ до Фінляндії. Ми стали тутъ будувати бараки для невѣльниківъ, що працювали на трактѣ. Усѣ сѣ тракти якъ Ухтинський, Паандовський, Мосельський, та Медвежинський — всѣ вони прокладені на косткахъ українцівъ. А ще проведена зелѣзниця до промисловъ апатиту одъ Мурманської зелѣзницѣ у бокъ на трицять километрівъ. Кождый километръ сеѣ зелѣзницѣ забравъ не менше, якъ два тысяча людей, українськихъ вязнівъ, тому, що поки провели сей рукавъ, то загинуло шѣстьдесятъ пять тысячи невѣльниківъ. 1929 року приїхала була американська делегація, що оглядала Соловецький острівъ. Була вона и въ Кемѣ. Та напевно Д. П. У. знало впередъ за мѣсяць, бо напекли бѣлого хлѣба и розвезли до соловецькихъ лавокъ; щобы бувъ на показъ, но не продавали никому. Одягнули, взули свой комсомоль та своихъ прибічниківъ и водили тамъ делегацію, де чисто и люде навмисне одягнені. Туды, де невѣльники гинули відъ тяжкихъ муکъ, туды не допустили делегації. За сію делегацію ходили самѣ охоронителі, щобы нѣ одинъ зъ невѣльниківъ не підйшовъ та не поскаржився делегації, якъ катують невѣльниківъ. За тиждень до приїзду делегації можно сказати, що було трошки легше, а посля відѣзу делегації зновъ почались муки. И що дале гріше стали катувати та мордувати українськихъ політичнихъ вязнівъ. И остатня наша командаровка була на Мосельскомъ трактѣ, — Пятї — Навлокъ, зъ якої Господь допомогъ намъ втекти 10 августи 1930 року. Я, Ю. и Ш. пробули въ тайзѣ 20 сутокъ, поки добились до Фінляндської границї. Велика подяка Фінляндському правительству, що насъ принялі, якъ своихъ братівъ. Прийшли мы у Фінляндію и заразъ мешкаємо у лагерѣ Кімѣлѣнї. Тутъ я зустрѣвъ одного втѣкача зъ Соловокъ — польської нації — на прозвище О..., який служивъ въ городѣ Саратовѣ въ городській автосекції шоферомъ. Ця автосекція обслуговала и Д. П. У. То розказувавъ О..., якъ Д. П. У. бере чоловѣкъ трицять, або сорокъ на три автомобілі, вивозить за городъ, де ямы вже викопані, надвозять до ямы та складають врядъ 10 ци 12 людей, палачъходить по живыхъ людяхъ и

стрѣляє въ головы. Якъ що який ще небѣжчикъ ворушиться, палачъ, вытягає шаблю и каждого прорубує шаблею. Тогда зновъ накладаютъ рядъ и знову такъ само поступає зъ нещасливыми жертвами. Покончивши свою справу, вылезить палачъ зъ ями, цѣлый у крови и слына зъ рота летить, якъ у скаженого звѣря, що мало напився крови людської. Се що написане въ сьому листѣ, то все правда. Наклеповъ немає нѣ однѹ крихты. За справедливость всього присягаю передъ Выщимъ Богомъ та св. Евангеліемъ, що ствержую власноручнымъ подписомъ.

Утеча до Єгипту.

Каравана трохъ святыхъ Царѣвъ вже зникла у воддалѣ. Опѣкунъ Христа спавъ спокойно у тихой стаенцѣ. На Його лици вѣбивався легенький солодкий усмѣхъ, наче вѣдь милыхъ святыхъ снобъ. Наразъ лице споважнѣло. Черты вытягнулися, начебы слухавъ чогось у великому напруженю. Ясно и выразно станувъ передъ нимъ у снѣ ангель. Голосу не було чути. Однакъ кожде слово небесного посланця проникало душу Йосифа, не полишаючи анѣ крихѣтки сумнѣву.

Щожъ говоривъ ангель? Дивнѣ, страшнѣ новини. Казавъ, що Иродъ чигає на житя Дитяти, що треба перервати спокойный побутъ въ тихомъ Вефлеемъ и то сейчасъ ще то є самѹ ночѣ втѣкати до Єгипту и тамъ позбстati — якъ довго? Доки зновъ не зявиться ангель и не скаже вергати до батьковщини.

Справдѣ было надъ чимъ заплакати! Переслѣдуvania безъ причины! Приказъ выбрatisя въ чужу далеку землю зъ молоденькою Дѣвою и Дитяткомъ при грудяхъ, безъ приготованя, безъ середниковъ, безъ знаня мовы, на часъ неозначеный! Якъ се дивно незрозумѣло, що Богъ въ інший способъ не ратує Свого Сына вѣдь погибели.

Та въ душѣ Йосифа не повстали сего рода питаня та скарги. Цѣлу Його душу заняли двѣ іншѣ гадки, якѣ выстарчили йому цѣлкомъ: Богъ такъ хоче!... Про Дитя розходиться!...

Встас сейчасъ, убирається зъ поспѣхомъ, будить Марію, що спала въ кутѣ стаенки и спокойно переказує Ій приказъ Божий. Не було тутъ анѣ жалѣвъ, анѣ нар҃кань, анѣ богато питань. Дѣтя ще спало въ яслахъ, якъ Марія зъ Йосифомъ вязали клумаки, обходили скрѣзь стаенку, чи ще чого не лишилося. Осель вже готовъ. Непорочна Дѣва подойшла до ясель осторожно, щобы не збу-

дити, взяла Дитя, пригорнула до серця, завинула и за хвилю вже були въ дорозѣ. Марія ъхала верхомъ, святий Йосифъ провадивъ осла.

Щожъ дѣялося въ ихъ душѣ?

Було сумно и гôрко. Жаль було покидати стаенку, де були свѣдками стôльки тайнъ Божихъ. Серце трѣвожилося за Дитя, яке ледво що прийшло на свѣтъ, а вже терпить переслѣдуваня та мусить шукати захисту въ чужинѣ. Мѣсяцъ вийшовъ на повне небо, облявъ яснимъ свѣтломъ дорогу передъ ними. Оглянулися разъ и другий. Перейшовъ по нихъ легкий дрощъ, зъ боязни передъ непевною майбутністю, але ихъ очи скоро пôднялися до неба, а дрожачъ уста зачали шептати молитву. Помалу вертала погода въ ихъ серця. Ще зорѣ свѣтили. Ледвы зачало свитати, а зъ грижѣ и слѣду не стало. Ишли тихо зъ такою надѣєю и зъ такимъ спокоемъ, неначебы воля Божа була для нихъ и хатою и отчиною и охороною и скарбомъ всѣмъ.

Памятаючи на поспѣхъ, який наказавъ имъ ангель, сеѣ ночь не затримувалися нигде. Въ ночь минули юдейськѣ горы, зарослѣ пустымъ дубовымъ лѣсомъ та свят-иванськимъ деревомъ. Надъ раномъ розстелилася передъ ними прекрасна, урожайна долина Геброну зо swoimi садами та винницями. Тутъ въ просторыхъ гробахъ спочивали тихо Авраамъ, Ісаакъ, Якобъ та Йосифъ. Недалеко лежало мѣсце Мамре, славне пророчимъ видѣніемъ. На цѣлому просторѣ мѣжъ Вирсавію а Геразѣсь розтягалися вôдъ пустынѣ до моря великъ пасовиска, якъ доптали колись ноги Патриярховъ, що тутъ пасли свои стада.

Зъ Геброну пустився святий Йосифъ правдоподобно не впростъ до мѣста Газы. За симъ мѣстомъ зраджувавъ краєвидъ близьку пустыню. Попри широкий гостинецъ видно було ще пôдъ коронами пальмъ нечисленнѣ оселѣ. Чимъ дальше, тымъ було пустѣйше, тымъ була рѣда и нужденїйша зелень, ажъ вконцѣ отвирається море жовтого пѣску, яке кончиться ажъ по девятьохъ дняхъ дороги въ долинѣ Нилю.

Сей пѣсовый степъ є частю таکъ званої малої арабської пустынї и сягає вôдъ Газы, ажъ по Каїръ. Видно кругъ дивно сумний та дикий. Око бачить лиши пѣсокъ та пѣсокъ. Тутъ и тамъ бôльшѣ, або меншѣ пѣсовѣ насыпи, лиши въ деякихъ мѣсцихъ вони поперетинанѣ ланцухомъ нагихъ горбовъ. Ледвы въ дощевої порѣ, глубоко въ землѣ назирається трохи вогкости, ожидаюти на короткий часъ нужденнї напôвъ высохлѣ пальмы, а ихъ короны на тлѣ бѣлого пѣску, виглядають, якъ чорнѣ китицѣ перъ.

Цѣла подорожь, що трѣвала около 150 годинъ, була безъ сумнѣву дуже тяжка та прикра. Неразъ давалася въ знаки спека и спрага, неразъ може и голодъ докучавъ святой Родинѣ. Передовсѣмъ щоразъ тяжше давалося чути змученя. Святый Йосифъ двигавъ въ часѣ сеѧ довго подорожъ частину клункобъ та посудину зъ водою. Марія не разставалася анъ хвильку зъ найдорозшимъ тягаремъ Дитятемъ, що спало на єѣ лонѣ. Малый Спаситель терпѣвъ рѣвножъ невыгоду, коли въ часѣ спеки обвиненый пеленами, въ невыгоднѣмъ положеню не мoggъ выпростувати членовъ Свого тѣла. Въ полудневыхъ годинахъ, якъ сонце дуже пекло, шукали захисту пôдъ слабою тѣнею придорожныхъ пальмъ. Вечеромъ. якъ зô захѣдноѣ стороны горизонту крѣваво заходило сонце, а зъ противноѣ стороны сходивъ блѣдый мѣсяцъ, шукали мѣсця на ночлѣгъ у якомсь домѣ, або у скалистой ямѣ, на збочѣ якого небудь горба.

Навколо куды окомъ сягнути безъ границъ и безъ кônця тягнулося сумне море пѣску. Надъ малымъ, що ледви слезить, жерломъ росте колька пальмъ и акацій, мѣжъ ними трохи карловатихъ, переважно кольчастыхъ корчобъ.

Хто же шукає захисту въ сїй глухой пустынѣ?

Се народженый на землѣ, маленький, а вже пересльдуваный людською ненавистю Сынь Божий, Непорочна Його Мати та вѣрний и тихий Опѣкунь.

Станули, розглянули мѣсце и розложили клуночки на землѣ. Осель шукає скupoѣ поживы. Дитя лежить на высохлой травѣ. Родичѣ обтирають вôдъ поту змучене лицѣ, приготовляють скромненькую поживу. Однакъ въ ихъ душѣ не є такъ горко, якъ се було въ душѣ Агары, що колись блукала зô своимъ сыномъ Измаиломъ по той самой пустынѣ. Въ їхъ серцяхъ спокой, погода, думки у Бога, повнѣ надѣї, здаються на Бога. Надъ цѣлою непевностю майбутнього, надъ прикростями ще несконченоѣ подорожъ, бере верхъ почуваня, що Дитя вратоване.

Вкônцѣ добилися до границъ Єгипту.

Надъ першимъ каналомъ Нилю, якбы за доткненемъ чародѣйноѣ палички, мѣняється видъ. Замѣсть глухоѣ пустынѣ, плодовитий та богатий край. Замѣсть пѣску та камѣння, плянтаціѣ цукровоѣ трощѣ, бавовны, ланы пшеницѣ, кукурудзы. У теплому та лагоднѣмъ воздусѣ колышуться цитроновѣ дерева, акації, пальмы, а на тлѣ блакитного неба плавають у воздусѣ стада рѣжнобарвныхъ птиць. Ся розкішна околиця, то земля Гессенъ, колишнє мешканя жидовъ, въ часѣ ихъ побуту въ Єгиптѣ.

(Продовження слѣдує).

Розпуста се нещастя для кождого!

Ниякий проступокъ не губить такъ людей, якъ грѣхъ розпусти! Въ котрѣмъ проступкови вѣдчивається бѣльше пониженя и ганьбы, якъ не въ нечистому грѣсѣ? Коли хто грѣшишь гордостею, подобный є въ тѣмъ до ангеловъ, котрѣ гордостею образили Бога. Но, хто поповняє нечистый грѣхъ, стає подобный до нерозумныхъ звѣрятъ.

Розпуста убиває въ чоловѣкови всѣ шляхотнѣ порывы, затемнюює розумъ и ослаблює волю. Неволя розпусти, каже св. Августинъ, се найтажша и найстрашнѣйша неволя.

Сколько людськихъ талантовъ змарнувалося черезъ розпусту? Сколько вчинківъ и намѣрѣвъ, котрѣ могли быти корыстнѣ для суспільности, пôшли черезъ розпусту на марно? Сколько найкрасшихъ надѣй розвѣялося черезъ розпусту?

Колько то мукъ душевныхъ и борбы, скольки упокореня мусить перенести чоловѣкъ, що вѣддався розпустѣ? Сколько выкидовъ совѣсти, якъ зѣ згляду на Бога, такъ и зѣ згляду на людей и то найближшихъ, якъ батько и мати, жѣнка, мужъ, братя и сестры, досвѣдчає розпустникъ? Нужденный чоловѣче, якъ ты гѣдный пожалуваня! Докажи менъ, чи маєшь на день хочь одну спокойну годину!

Якимъ встидомъ мусить залятися розпустникъ на выпадокъ, коли выкриуються його розпустнї грѣхи? Сколько страху переживає, що може обнаружитися його житя? Зъ тихъ выкидовъ совѣсти часто лишь одень крокъ до розпуки, котра неразъ кончиться злочиномъ самоубойства. Страхъ передъ стратою здоровля, чи навѣть житя, чи то не мѣль, що точить душу розпустника? Ось тѣ брехливѣ розкошѣ, якѣ обѣцює розпуста! Щожъ дивного, що св. Августинъ, заки навернувся до Бога и заки покинувъ при Божій помочи розпусту, пише про себе, що розпуста, замѣсть обѣцянної розкошѣ, дала йому устрашне розчаруваня и свое тиранство. Те, що давно сказавъ про себе св. Августинъ, се може про себе сказати кождый розпустникъ.

Ось причина, задля якихъ не смѣмо дозволити, щоби нами руководили нечистѣ пристрасти. На невинномъ житю основуймо всѣ нашѣ надії! Памятаймо, що лишь въ здоровомъ тѣлѣ здоровा душа, а де затроена душа народу, тамъ затроене и тѣло.

Старѣ Римлянѣ на статуї сплячої богинї розпусты, выписали тѣ слова: „Не важся, проходимче, будити зѣ сну богинї бо коли вона отворить очи, тогды згасне свѣтло твоихъ очей!“

Отже прочъ зъ всякою розпустою!

Христе, стрънущися зъ Тобою.

*Христе, стрънущися зъ Тобою
Одно бажане мое
Зъ серця и душъ цълъ,
Що для Тебе лишь эсие,
Тебе серцемъ всъмъ обняти
И приймити до душъ:
Свята Тайно непонята
Се гадки мои однъ.*

*Иду до Тебе зъ Симсономъ
Передъ твой святый Кивот,
Передъ Твоимъ клонюся трономъ,
Боже сильный, Саваотъ!*

*Боже, Тайно необнята,
Серце въ Тобъ лишь эсие,
Тебе въ руки эустръчати
Одно бажане мое!*

ИЗЪ ЖИТЯ СВЯТЫХ

Заступникъ на мѣсяцъ фебруаръ.

Святый мученикъ Никифоръ.

За владѣнія императора Валеріана живъ въ мѣстѣ Антіохіѣ одинъ чоловѣкъ, на имя Никифоръ, который заприязнився зъ тамошнимъ священникомъ Саприціемъ, живъ эъ нимъ довгѣ лѣта якъ зъ роднымъ братомъ. Вкѣнци однако они погибались эъ собою такъ дуже, що не хотѣли видѣтися, нѣ навѣть чути про себѣ. Никифоръ, познавши скорѣйше свой грѣхъ, старався помиритися зъ Саприціемъ, однакъ всѣ його заходы були безуспѣшными. Межи тымъ обявлено царский приказъ, щобы вязнити и мучити христіянъ. Зловили такожъ Саприція и привели передъ судъ. Дознавши що есть христіянскимъ священникомъ, язычники засудили його на смерть. Коли о тѣмъ довѣдався Никифоръ, и боячися, щобы Саприцій черезъ завзятый гнѣтъ не затративъ свое душѣ, зайдовъ йому дорогу и просивъ, щобы йому простивъ. Саприцій не вѣдовѣвъ йому на тое нѣ слова, отже не хотѣвъ помиритися. Тоє заболѣло дуже Никифора, бо вонъ познававъ добрѣ, що хотя Саприцій и жите свое вѣддасть за вѣру, то однакъ не осягне вѣчного щастя. За тую закаменѣлость вѣднявъ йому Господь свою ласку. Въ послѣдній хвилѣ, коли уже катъ мавъ отрубати йому голову, вонъ стративъ одвагу и крикнувъ до него: Стой, и не задавай менѣ смерти; я уже принесу жертву вашимъ богамъ и одкажуся вѣдь вѣры Христової!“ Тіѣ слова такъ подѣйствовали на Никифора, що вонъ познаючи погубнѣ послѣдствія, якъ могутъ проявитися для христіянства, если народъ увидить, що и христіянский священникъ вирѣкаєся своеї вѣры, длятого рѣшився самъ умерти смертю мученика. Ставъ отже кричати въ голосъ: „Я христіянинъ, берѣть мене на муки!“ Въ слѣдъ за тымъ судіѣ пустили на свободу Саприція, а Никифору приказали отрубати голову.

Читайше „Благовѣсникъ“!

МѢСЯЧНЕ НАМѢРЕНЯ НА МѢСЯЦЬ ФЕБРУАРЪ

Неустрашима непохитнѣсть католиковъ у вѣрѣ.

„Стойте въ вѣрѣ“ Сей кличъ лунає по всѣхъ закутинахъ Пôдкарпатя. Але не толькó по нашему Пôдкарпатю сей кличъ гомонить. Його чути по всѣхъ сторонахъ де живе христіянска душа. — Нынѣ хочь нась христіянъ — католиковъ есть на свѣтѣ понадъ 350 миліоновъ, мы не можемо тымъ похвалитися, що вѣра тыхъ 350 миліоновъ людей, що называються христіянами католиками есть крѣпка. Можна сказать, що бoльша часть тыхъ людей не живе вѣрою, але спить. Кôлько то є такихъ, що лише христіяне, бо ихъ похрещено.

Христіянинь — мусить жити зъ вѣры. Вѣра мусить проникнути и нашъ розумъ и наше сердце, и нашъ чувства, и слова и дѣла, безъ того не є спасеня. Що не робить діяволь и слуги його, щобы правдивыхъ христіянъ оддалити вôдъ св. вѣры. Вôнь обѣцює грошъ, дає богаства, заманює брехнею. И кôлько то людей тратить вѣру, переходить на схизму, иде за якимсь адвентистами, методистами та байбелниками.

Проти толькo діявольскихъ затій кождый христіянинь мусить бути правдивымъ Христовымъ, воиномъ мусить боротися за Христову справу, боронити св. вѣру — въ себе у своїй душѣ, въ своїй родинѣ, въ своїмъ селѣ. Щобы вѣрою заховати ту вѣру, мусить по перше молити Бога, щобы давъ йому ласку выдержати вѣрой ажъ до смерти, бо вѣра се ласка, яку чоловѣкъ не може собѣ заслужити, лише смиренною, молитвою выпросити собѣ вôдъ Г. Бога. Друге старатися познати ту св. вѣру, познати тѣ правди, якѣ вона учить. А се зробить, коли пильно буде слухати Божого слова, коли буде читати книжки и новинки, котрѣ його будуть поучувати про правди св. вѣры,

Одна зъ головныхъ причинъ, чому нынѣ христіяне такъ дуже хиткѣ и непостояннѣ вѣре є ся, що замало знають правди тѣ вѣри, за мало читають про ту святу вѣру. Тому повинностю кождої христіянскої душѣ есть обучитися въ тихъ правдахъ, щобы будь який пройдисвѣтъ ихъ не забаламутивъ.

Нагорода за добре дѣло не гине!

Було се ще передъ вѣйною. Одењъ богатый газда, зъ угорського мѣсточкa Айзенбургъ, выйшовъ на поле, щобъ оглянути свой засѣвъ. По дорозѣ стрѣнувъ малого, бѣдного хлопчину. Хлопчина бувъ обдертый. Зъ його лица було можъ познati, ѩо въ голодѣ проживавъ. Газда змилосердився надъ нимъ. Взявъ хлопчину за руку, пойшовъ зъ нимъ до пекаря и тутъ, складаючи умовлену сумму гроша, поручивъ пекаревѣ, ѩобы той черезъ десять роковъ выдававъ згаданому хлопчинѣ по одному цѣлому хлѣбовѣ кождого дня. Хлопчина зрадѣвъ зъ великого щастя. Хотѣвъ богатому газдѣ вѣд-платитися, але не мавъ при собѣ ничего, лишь малый медаличокъ на шиѣ. Сягнувъ отже рукою за пазуху, вѣдчепивъ той медаличокъ и подавъ його свому добродѣви.

Минуло кѣлька десять лѣтъ. Прийшла свѣтова вѣйна, а по вѣйнѣ въ Угорщинѣ запанували якийсь часъ большевики. Богатый газда стративъ тогды цѣле майно. Нужда выгнала його до Америки. Тутъ хотѣвъ вѣнъ найти для себе роботу. Зайшовъ до однѣ фабрики. Зголосився до еѣ управителя. Та управитель богато мавъ такихъ, ѩо за роботою шукали. Холодно вѣнъ вѣдповѣвъ, ѩо мѣсця не має и газду зъ нѣчимъ вѣдпустивъ.

Зажуреный газда похиливъ голову, добувъ зъ кишенѣ годинникъ, глянувъ на него и на вѣдходнѣмъ сказавъ: „Коли не маєте мѣсця, такъ я мушу дальше ити“. У той хвилѣ заважавъ управитель фабрики при ланцушку незнаного газды свой давный медаликъ. „Вѣдъ кого сей медаликъ маєте“? — спитавъ вѣнъ газду. Газда розказавъ тогды цѣлу исторію. Розповѣвъ, якъ то вѣнъ колись бувъ стрѣнувъ на дорозѣ убогого, голодного хлопчину, якъ зъ нимъ обойшовся, якъ його запомѣгъ и якъ той хлопчина зъ вдячности вѣддавъ йому свой медаликъ. Тогды почувши се управитель фабрики, кинувся въ обѣми незнаного газды. „Се я бувъ той убогий хлопець, котрого вы поратували и котрого вы вѣдъ голодовоъ смерти выбавили. Якъ немавбы я теперь васъ спомочи? За всяку цѣну найду для васъ роботу въ сѣй фабрицѣ“. И найшовъ для него роботу и бувъ йому найлѣпшимъ другомъ. Ось такъ, добре дѣло николи не пропадає. Чи заразъ, чи колись, а все за него нагорода приайде.

* * *

Се не выгадка, а щира правда, ѩо кожда жѣнка тымъ бѣльше все тратить свою красу, чимъ бѣльше собѣ штучными способами сеѣ красы надає.

НОВОСТИ

Тихъ мученики въ большевицкѣмъ царствѣ.

Недавно писавъ урядовыи органъ ватиканськои державы „Оссерваторе Романо“ про тяжкѣ стражданія, якѣ на засланю въ Росіѣ переносять католицкѣ священники. Згадувавъ тежъ той органъ и про смерть о. Александра Алексѣева. Його большевики передъ пяти лѣтами вывезли на побнѣчъ въ околицу Ледоватого Моря. Бувъ вонъ вже въ старшомъ вѣцѣ и не доброго здоровья. Вѣчнѣ знущанія, тяжка праца, студень и голодъ його добили, и вонъ зъ концемъ минувшого року упокоївся. Іншый зновъ священникъ о. А. Малецкий збставъ вывезеный надъ озеро Байкалське. Числить вонъ 72 роки житя. Большевики вѣбрали йому не лишь кожухъ але и усю теплу одѣжь. Разомъ зъ іншими выгнянцями вонъ дѣстаетъ тольки одну порцію ъды на цѣлый тыждень. А працовати мусить тяжко. Трийцять такихъ католицкихъ священниковъ находиться въ побнѣчной Росії, въ мѣстѣ Ярославлю и столиці на Соловецкихъ островахъ. Є то тихъ мученики, про якихъ большевицка преса нѣкогли не згадує, а котрихъ терпѣння лишь оденъ Богъ знає.

Редакторъ „Благовѣстника“, дуже улюблений мисіонаръ на Підкарпатю о. Теофанъ Скиба ЧСВВ. находится вже вѣдь пару мѣсяцівъ на загроженой схизмою Мараморошинѣ. Свою апостольскою працею не лише спинює розвой схизмы, але навертає тихъ, що були вѣдпали. Протягомъ лише одного мѣсяця въ однѣмъ только селѣ отець місіонаръ высловѣдали 800 душъ.

Такъ само въ Горондѣ, на Холмщинѣ веде мисійну працу надъ навертанемъ схизматиковъ о. Йосафагъ Федорикъ ЧСВВ. Цѣле майже село вже перейшло

на грекокатолицизмъ, лише пару збаламученыхъ остало при схизматицкѣмъ блудѣ. Вони зате хотѣли помститися на грекокатоликахъ и спалили имъ Церковь. Церковь згорѣла до тла. Однакъ ревный місіонаръ не заложивъ рукъ, а береться до будовы другої, ще красшої Церкви.

Англія, не хоче у себе мати ани соціялистовъ ани комуністовъ. Въ послѣдніхъ дняхъ мали въ Англії соціялисти великий впливъ на политику. Однакъ показалося, що вони не могли и не потрафили въ тепе-

рѣшнихъ прикрыхъ обставинахъ удержати державы, але прямо довели єв до катастрофи. Наслѣдкомъ того дойшло до парламентарныхъ выборовъ, въ якихъ розважнѣ англійцѣ попровалювали соціалистовъ до такоѣ мѣры, що ажъ свѣтъ здивувався. Соціалисты мали до теперъ 280 послобвъ, а днесъ мають лишь 49. Ихъ мѣсце заняли консерватисты. А щобы довершився осудъ надъ соціалистами, прийшли 2-го децембра выборы до громадськихъ радъ, въ якихъ ще гôрше англійцѣ побили ихъ. Тежъ интересне и се, що въ обохъ выборахъ не выбрано нѣ одного комуниста. Значить для Англії не треба анѣ соціалистовъ, анѣ комунистовъ.

Каплиця для индіянъ въ по-тягу. Зъ Ротердаму звѣдомляють, що католики индіяне Злученыхъ Державъ, якѣ выѣхали недавно зъ циркомъ до Европы, оказались такъ совѣстными въ захованю другоѣ церковної заповѣди, що навѣть въ дорозѣ не хотѣли звѣльнити себе въ недѣлю вѣдь слуханя Службы Божої. Вони внесли просьбу до заряду цирку, щобы той постара-рався для нихъ о священника и построїкъ въ зелѣзничномъ вагонѣ каплицю, въ якой вони могли бы въ приписаннѣ днѣ слу-хати Службы Божої. Розумѣ-

еться, зарядъ цирку прихилився сему слушному бажаню индіянъ.

Податокъ на товстыхъ лю-дей. Одень зъ вѣденськихъ лѣкарѣвъ предложивъ фїнансово-му урядовѣ проєктъ, щобы на тучныхъ людей наложивъ осо-бный податокъ. Вонъ каже, що декотрѣ люде изза того товстѣ-ють, що надмѣрно кормляться. Отже каждый чоловѣкъ, що бoльше важить чимъ 100 kg. повиненъ платити податокъ. Тымъ способомъ и збогатиться державна каса въ хосень голо-дуючихъ и лѣпше захорониться людське здоровля надмѣр-ныхъ ъдуноў. Той самий лѣ-карь, подає, що у Вѣднѣ є дуже богато тучныхъ людей, зъ по-мѣжъ котрихъ одержавъ недав-но нагороду одень чоловѣкъ, що важивъ 186 kg. и одна жѣн-ка, що важить 140. kg.

Всѣ тѣ, що повѣдгадували загадки помѣщенї въ „Благо-вѣстнику“ въ ч. 11 и 12 — 1931., або въ „Календарѣ Благовѣстни-ка“ на 1932 рокъ, най зверта-ються въ прость до фирмы „Petr Raichl, Rokytnik, p. Velký Dřevič“.

Чинъ Доминикановъ, выгна-ный зѣ Шкотіѣ ще въ часахъ реформацї, вернувъ тути на дняхъ. Поворотъ його насту-пивъ на запрошеня архиеписко-па Единбурга.

Вже выйшовъ молитвенникъ для греко-католиковъ печатаный латинскими буквами.

Назва сего молитвенника
„SKARB DUŠI“

красный, читкий друкъ, форматъ 7×11 цм. сторонъ 384;
змѣсть его е слѣдующий.

str.	str.		
Korotký Katechizm	5	Nedila vsich Svjatych	267
Molitvy povsednevni	29	Prazdnik Presv. Evcharistiji . . .	268
Molitvy utrennyja	38	Prazdnik Presv. Serdca Isusov. .	272
Molitvy večernyja	45	<i>Tropari i kondaki prazd. ciloho roku</i>	
Molitvy podcas Služby Božoj . .	51	Obrizanije Hosp. i Prazd. sv. Vasilija Velikoho	276
Molitvy pered spovideju	70	Nedila pered Prosvišenijem . . .	279
Molitvy pered sv. Pričastijem . .	86	Predprazd. Prosvišenija	280
Molitvy po sv. Pričastiju	90	Naveč. Bohojavlenija	281
Molitvy do Najsv. Serdeča I. Christa	95	Bohojavlenije Hospodne	282
Molitvy do Preč. Divi Marii . . .	99	Nedila po Bohojavleniju	286
Molitvy do Svjatych	105	Trech Svjatitelej	287
Molitvy v deň Imjanin	109	Stritenije Hospodne	288
Čin Večerni	116	Blahovišenije Presv. Bohorodicy	290
Iz Utreni	129	Sv. velikomuč. Heorhija	292
Božestvenna Liturgija	145	Roždestvo sv. Joanna Krestitela .	294
Tropari i Kondaki voskresni . . .	173	Sv. Apostolov Petra i Pavla . . .	295
Tropari i Kondaki dnevni	183	Sv. Apostolov Kirila i Metodija .	297
Tropar na vsjakoje prošenije . . .	190	Nedila sv. Otcev	298
Tropar blahodarstvenný	193	Sv. Iliji Proroka	300
Pisňa blahodarstvenna	195	Preobraženije H. N. I. Christa . .	301
Tropari i Apostoly o usopšich . .	198	Uspenije presv. Bohorodicy . . .	305
<i>Tropari i Kondaki sv. Četyredesjatnicy i Pjatdesjatnicy.</i>		Usiknovenije Č. Holovy sv. J. Kres.	307
Nedila Mytarja i Fariseja	206	Roždestvo Presv. Bohorodicy . . .	308
Nedila bludnoho syna	208	Vozdvizenije čestnoho Kresta . .	310
Nedila mjasopustna	209	Pokrov Presv. Bohorodicy	313
Nedila syropustna	210	Nedila sv. Otcev	315
Nedila 1. vel. posta	210	Prazdnik Carja Christa	316
Nedila 2. vel. posta	212	Sobor Archistratiha Michaila . .	320
Nedila 3. vel. posta	213	Sv. svjaščmuč. Josafata	321
Nedila 4. vel. posta	214	Voved. vo chram Presv. Bohorodicy	323
Subota Akaftistova	215	Sv. Nikolaja Čudotvorca	325
Nedila 5. vel. posta	216	Neporočne začat. Presv. Bohorod.	326
Subota Lazareva	216	Nedila sv. Praotcev	328
Nedila cvitonosna	218	Predprazd. Roždestva HNICH . .	331
Velikij četver	221	Navečerija Rožd. Christovoho . .	332
Velika subota	223	Roždestso HNICH	333
Nedila Paschi, utreňa voskresna .	226	Sobor Presv. Bohorodicy	338
Ponedilok svitlý	248	Nedila po Roždestvi Christovom .	340
Vtornik svitlý	248	Sv. Pervomuč. Stefana	342
Nedila Tomina	249	Čin na blahoslovenije sv. Tajnami .	344
Nedila Mironosic	250	Pisni na Roždestvo	347
Nedila rozslablennoho	251	Pisň k Presvjatoj Trojci	354
Prepolovenije pjatdesjataicy . . .	252	Pisni k Sv. Serdeču I. Christa . .	356
Nedila Samarjanini	253	Pisň. v čest Božoji Materi	359
Nedila slipourodžennoho	254	Pisň pod svjatym Krestom	364
Voznesenije Hospodne	255	Pisň k sv. Nikolaju	365
Nedila sv. Otcev	259	Kalendar ciloho roku	367
Nedila Pjatdesjatnici	261	Paschalija	379
Ponedilok sv. Ducha	264		

Оправленый стоить 6 Кч., зъ почтою 7 Кч.

При замовленихъ адресуйте: Выдавнищество Чина св. Василія В. въ Ужгородъ.

Выдавництво Чина св. Василія Великого въ Ужгородѣ
поручає слѣдуючѣ книжки:

Голос душі. Молитвеник для членів Апостольства Молитви; оправлений в полотно 20 Кч, з почтовою засилкою 22 Кч.

Молитвеник для укр. католицького народу. Оправ. в полотно 12·50 Кч з почтовою засилкою 13·70 Кч.

Кровава Незабудька або Хрестна дорога Спасителя містить читання і молитви о Страстях Христових. Ціна 6 Кч, з почт. 7 Кч

Хвалите Господа. Молитвеничок для інтелігенції, печатаний на 2 фарби, маленького формату 6×10. Ціна 13 Кч, з почтокою 13·80 Кч.

Церковні Пісні (з нотами), містить 301 пісень. Ціна 20 з почтокою 21·20 Кч.

Коляди (з нотами). Містить 80 коляд.. Ціна 12. з почт. 12·80 Кч

Коляди (без нот). Містить 52 коляд Ціна 3·20, з почт. 3·80 Кч.

За всіх молишися Благая. 31 наук на місяць май. Брошура 20 Кч з почтовою засилкою 22 Кч.

Хліб життя. 31 проповідей про любов Ісуса Христа в Найсв. Євхаристії. Брошура 33 Кч. з почт. засилкою 37 Кч.

Гомілійні науки на неділі (на зачалах Апостолів). Брошура 40 Кч, з почтовою засилкою 44 Кч.

Великодні проповіди. Ціна 5 Кч з почт. засилкою 5·80 Кч.

Популярні катехитичні проповіди для католицького народу. Часть I. Про віру Часть II. Про надію и любовь. Кожда часть творить творить окрему книжку. Теми проповідей дуже актуальні.

Ціна по 20 Кч. за один прим. з почтокою 21·80 Кч.

Божественний Спаситель. Нарис життя Ісуса Христа. Брошура 24 Кч, з почтовою засилкою 28 Кч.

Надгробні слова. Брошура 5 Кч, з почтов. засилкою 5·70 Кч

Подруже право в новім кодексі церковнім зладив Д-р Г. Лакота епископ-помічник в Перемишлі Ціна 22 Кч, з почт. 24 Кч

Католицький катехизм, Д-р Шпираго. Часть I. II., и III.

В I. часті широко виложена наука св. кат. віри, в II. говориться про науку обичаїв а в III. виложена наука, про Средства ласки. Книжки брошувані, кожда окремо. Ціна їх така:

Ч. I. и II. по 20 Кч, з почт. 24 Кч. III. 18 Кч з почт. 22· Кч.

Історія біблійна Старого завіта ч. I. i II. Ціна одної книжки брош. 14 Кч, з почт. засилкою 18 Кч.

У Стіп Учителя містить 204 читань для священиків стор. 380. Ціна 16 Кч, з почтовою засилкою 17·20 Кч.

Вічні правди. Брошура 10 Кч., з почт. засилкою 11·20 Кч.

Сім слів І. Христа на Хресті. Брошура 7·20 Кч, з почтовою засилкою 8 Кч

Християнська невіста. Брошура 6·50 Кч., з почт. засилкою 7·30 Кч.

Геройська любовь. Повість з середновічних часів, брошура 5 Кч, з почтовою засилкою 5·80 Кч.

Основні правди провідник житя для християнських родин. Ціна 2 Кч, з почтокою 2·60 Кч.

СІИ КНИГИ ПЕЧАТАНИ ФОНЕТИЧНЫМЪ ПРАВОПИСОМЪ.